

ועל ענין זה העירנו הכתוב, אנה אלך מרוחך ואנה מפניך אברח, וכמבואר.
(אור ליום כ"ה תשרי תר"ץ.)

(אחרי כתבי זאת, ראיתי כי כל דברינו אלו, נרמז בספר תהלים, "למה
דגשו גוים וכו' ננתקה וכו' אז ידבר אלימו באפו ובחרונו יבהלמו", ואם שם
נאמר על ענין רבים כן הוא הדבר על כל יחיד ויחיד, וכענין המבואר בפ'
נצבים).

ד.

ענין השעשוע תהורים עם בניהם ובנותיהם.

כמו שאין נאה לבורא להנות מבריותיו (אם היה מצויר זה), כי אם
הנאות לבורא להיטיב ולהנות את בריותיו, כן אין נאה לאדם להנות את עצמו
מפרי בטנו, שהמה מעשה ידיו של אדם, כי אם להיטיב ולהועיל להם, כדרך
הבורא לנברא. ומזה נראה כמה גדולה החרפה והבושה של אותם בני אדם
היושבים ומשעשעים את עצמם בחברת בניהם ובנותיהם, הגדולים והקטנים,
בלי איזו תועלת להם. ותחת לישב ולהתבונן בתועלתם או להתפלל בעדם,
הוא יושב ומבלה את העת להשתעשע עמהם, ונהנה הנאת הגוף מפרי בטנו
ומיוצאי חלציו. והוא כמעט אצלי בגדר עריות של בן ובת, כי הוא נהנה
הנאת הגוף משאר בשר, ואין ראוי לעשות כן, כי אם להיטיב ולהועיל להם.
(ויוצא מזה הכלל לשעשע אותם לתועלתם אם צריכים לזה, או לתת
להם לשמש אותו כראוי לבן לשמש את האב, כי זה לתועלתם ולארכות ימיהם
ושנותיהם).

(כ"ה תשרי תר"ץ.)

ה.

הערה גדולה ונפלאה למעשה הצדקה.

לדעת זאת, אם יצויר הדבר שיהיה ביכולת האדם לעשות משה פרוטה
הון עצום לאלפים ורבבות זהובים איך ישמח ויזרו האדם לעשות זאת, זהו
בלתי ספק. והנה כל הנמצאים בעולם המשמשים לאדם לקיומו בעולם, כמו